

Treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 222 — BARCELONA, FEBRER 1961

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ondes curtes de 26, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Emissions matinals i de sobretaula del diumenge: 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

LA CONFERÈNCIA DELS 81 PARTITS COMUNISTES I OBRERS

Han passat només dos mesos des de la celebració de la Conferència dels 81 Partits Comunistes i Obrers que tingué lloc a Moscou. I en tan poc temps, els dos documents que aprovà, la **Declaració** i el **Missatge als pobles del món** (publicat en darrer número de «Treball») són coneguts i comentats en tots els països. L'entusiasme i l'interès amb que han estat acollits no solament per tot el moviment comunista i obrer mundial, sinó també pels obrers i treballadors, els intel·lectuals i les forces progressives i els innumbrables partidaris de la pau, són una de les proves més evidents de l'abast històric-mundial que ha tingut la Conferència.

Les raons profundes d'aquest enorme interès estreben en què la Conferència estudià i assenyalà les solucions als problemes del món, d'una manera realista, basada en els principis científics del marxisme-leninisme. La Conferència ha donat resposta a les inquietuds que senten avui les grans masses treballadores dels països capitalistes i a llurs aspiracions de limitar i liquidar la reacció imperialista, de desenrotllar la democràcia i avançar pel camí del progrés social, vers el socialisme; ha assenyalat als pobles dels països colonials com cal lluitar per acabar amb l'odiós sistema que els esclavitzava i conquistar la independència nacional i la llibertat política, social i econòmica; ha explicat què s'ha de fer arreu del món per a impedir que els imperialistes, encapçalats pels nord-americans, puguin desfermar una guerra atòmica mundial; ha explicat la manera d'assegurar la pau i la coexistència pacífica entre Estats de diferent règim social. Per això els resultats de la Conferència no sols han desvetllat un gran interès arreu del món, sinó que han donat també una immensa satisfacció als milions i milions de persones que lluiten per la pau, la democràcia i el socialisme. Les àmplies masses treballadores i totes les forces democràtiques han pogut comprovar que els Partits marxistes-leninistes són els fidels i conseqüents lluitadors per les causes justes, per la pau i el progrés social. **I ha quedat clar per a tothom que el socialisme és una força poderosíssima a la que pertany el futur de la humanitat en la seva marxa vers el comunisme.**

Per a tots els comunistes, aquestes constatacions són altament encoratjadors, i molt especialment per a nosaltres, comunistes catalans que, estretament units amb els comunistes de tot Espanya, menem una llarga i difícil lluita per acabar amb la dictadura feixista del general Franco.

Perquè diem que els resultats de la Conferència són altament encoratjadors? Perquè, com diu la declaració, «els principals trets distintius d'aquests anys són l'impetuós creixement de la força i la influència internacional del sistema socialista mundial, el procés actiu de disgregació

Per Josep MOIX
Secretari General del P.S.U. de Catalunya

del sistema colonial sota els cops del moviment d'alliberació nacional, l'increment de les batalles de classe en el món capitalista i la continuació de la decadència i la descomposició del sistema capitalista mundial. A l'arena mundial es va posant cada cop més de manifest la superioritat de les forces del socialisme sobre l'imperialisme, de les forces de la pau sobre les de la guerra ».

Basant-se en aquesta justa apreciació del caràcter de l'època actual la Conferència discutí el problema essencial del nostre temps: el de la guerra i la pau. En un breu comentari, com aquest, no és pas possible ni tan sols de resumir l'anàlisi feta per la Declaració. Però sí cal destacar la conclusió que «la guerra mundial pot ser conjurada mitjançant els esforços mancomunats del camp socialista, de la classe obrera internacional, del moviment d'alliberació nacional, dels països que es pronuncien contra la guerra i de totes les forces pacífiques ». Encara que la naturalesa agressiva de l'imperialisme no hagi canviat, l'existència d'aquestes immenses forces fa possible que la guerra no sigui fatalment inevitable. Però com que mentre existeixi l'imperialisme hi haurà una base per a les guerres agressives, avui és més necessari que mai de mantenir la màxima vigilància i intensificar l'acció enèrgica de les masses en defensa de la pau, junt amb les restants formes de lluita contra la guerra.

Els partits comunistes consideren com a tasca primordial aquesta lluita per a impedir que la humanitat es vegi abocada a una catàstrofe atòmica mundial, desfermada per la reacció imperialista. Això significa que, tenint en compte les particularitats de la situació concreta a Espanya hem de lluitar per a unir tots els homes i dones partidaris de la pau, tots els patriotes que s'oposen a la política antinacional i bèl·lica de la dictadura franquista, posada al servei incondicional de l'imperialisme nord-americà. Això vol dir reforçar l'acció contra les bases militars ja adquirides exigint des d'ara la denúncia del pacte militar amb els Estats Units que caduca el 1963 i que, mentrestant, el control de les bases passi a l'Exèrcit espanyol.

En exhortar al reforçament de la lluita de masses contra la guerra i per la pau, la Declaració subratlla la responsabilitat històrica que recau sobre la classe obrera en el compliment d'aquesta tasca. El nostre Partit, tots els comunistes i simpatitzants, hem d'incrementar els esforços per a que la classe obrera espanyola pugui accomplir aquesta tasca i per a que sigui la força capdavantera en l'enderrocament de la dictadura franquista. Per això hem de reforçar el moviment d'oposició sindical, d'acord amb les orientacions concre-

tes que el Partit ha assenyalat repetidament.

Mereix també destacar-se la reafirmació de la política de coexistència pacífica dels Estats amb diferent sistema social, la qual està íntimament lligada a la política de pau. Molt encertadament, la Declaració diu: «Coexistència pacífica entre Estats amb diferent règim o guerra destructora: així es planteja avui la qüestió. No hi ha altra alternativa. »

El principi de la coexistència pacífica, plantejat per Lenin i desenrotllat pels XX i XXI Congressos del P.C.U.S. i pels restants partits comunistes ha estat confirmat per l'experiència. La política de coexistència pacífica ha demostrat que respon als interessos vitals de tots els pobles. Contribueix a la consolidació dels països socialistes; a l'enfortiment del camp socialista, al creixement de llur prestigi i influència internacionals, a l'elevació del prestigi i influència dels partits comunistes en els països capitalistes. Gràcies a l'aplicació conseqüent d'aquest principi, les masses populars poden apreciar que «els comunistes consideren que llur missió històrica no solament consisteix en suprimir l'explotació i la misèria a tot el món i en excloure per sempre de la vida de la societat humana la possibilitat de qualsevol guerra, sinó també en alliberar-la ja en l'època actual dels horrors que suposaria una nova conflagració mundial».

Les importants conclusions teòriques i polítiques de la Conferència han enriquit el cabal ideològic del marxisme-leninisme, han impulsat el seu esperit creador, han consolidat la cohesió, la unitat de voluntat i d'acció del moviment comunista mundial. Han confirmat la nostra línia política d'unitat de totes les forces i grups de l'oposició antifranquista per alliberar el poble espanyol de la dictadura, per obrir el camí a la democratització d'Espanya i crear les condicions polítiques per avançar cap al socialisme, cap al comunisme.

Han estat, per altra banda, una derrota per al revisionisme, en les seves diverses variants d'oportunisme de dreta. En condemnar unànimement aquest perill principal en el moviment comunista mundial, no s'ha negligit, però, la condemna enèrgica del dogmatisme i el sectarisme. Si el revisionisme priva el marxisme de la seva substància revolucionària i desarma les masses populars en llur lluita contra el capitalisme, el sectarisme impedeix d'apreciar encertadament els canvis constants de la situació, aïlla els comunistes i mena a accions aventureres que són un greu obstacle per a l'èxit de la lluita de la classe obrera i les forces democràtiques. Per això ambdós perills han estat enèrgicament condemnats.

Els prodigiosos èxits polítics, econòmics, científics i tècnics de la Unió Soviètica, que tenen com a base l'encertada aplica-

(passa a la pàg. 4)

UN CONGRÉS SINDICAL QUE NI ES CONGRÉS NI ÉS SINDICAL

Per a finals de gener estava anunciada la celebració d'un Congrés dit Sindical, però en arribar el 31 de gener — i sense que se n'expliqui el perquè — s'anuncia que es celebrarà a finals de febrer.

Els jerarques sindicals han organitzat, en el passat, molts congressos dit « de treballadors ». En el darrer, no obstant i que els congressistes havien estat designats pels jerarques mateixos, sense comptar per a res amb els veritables treballadors, van ser adoptades diverses resolucions que responien a les aspiracions

obreres, entre elles, la reclamació d'un salari mínim vital, assegurança d'atur i salari igual a treball igual per a les dones i els joves. Aquestes resolucions van constituir des d'aleshores una plataforma legal de lluita reivindicativa.

Per a evitar-se nous maldecaps, els jerarques han fabricat ara aquest «Congrés Sindical d'Empresaris i Treballadors», la tinalitat del qual seria — diuen — «elaborar un ampli pla d'expansió econòmica per a crear un milió de nous llocs de treball».

Els governants franquistes han aprovat durant el 1960 aeneses i aeneses de plans d'expansió econòmica i ara mateix esperen l'arribada d'una comissió d'experts del Banc Mundial per a que els en redacti un altre. Però el tet és que la renda nacional ha baixat en un 7,5 per cent en comptes d'augmentar en un 4 per 100 com estava previst en els plans elaborats.

Aquest pretès «Congrés Sindical» no és organitzat per a buscar solucions a l'atur i a la crisi econòmica, sinó per a donar la impressió que es busquen. Una prova: les lleis i convenis internacionals firmats recentment per a organitzar i fomentar l'emigració, és a dir, l'exportació de treballadors. Si realment es tingués la intenció de crear un milió de nous llocs de treball no es procuraria que els treballadors se'n anessin a l'estranger, sinó al revés.

Els enllaços sindicals, vocals de Jurats d'Empresa i de Junes Socials i tots els treballadors han d'aprofitar totes i cadascuna de les ocasions que se'ls presenten per a protestar contra el Congrés Sindical organitzat sense comptar amb ells. Els treballadors no poden fer un Congrés comú amb els empresaris, puix que els seus interessos són completament antagònics. A més, perquè un nou Congrés si encara no s'ha acomplert el que es va acordar en l'anterior?

Avui més que mai els treballadors han d'exigir les reivindicacions aprovades en el III Congrés de Treballadors:

— Salari mínim vital, subsidi efectiu d'atur i salari igual per a treball igual de dones i joves.

Amplia mobilització internacional en favor de l'amnistia

Des que ha estat feta pública la convocatòria de la Conferència dels països d'Europa occidental, que es celebrarà el 25 i 26 de març, noves i destacades personalitats s'hi han adherit. Entre elles, hi ha el professor Leopold RUZICKA, premi Nobel i brigolt WALTER, vice-president del Consell Nacional i president del Partit Socialista, de Suïssa. A França, cal esmentar les adhesions de Edgar FAURE, ex president del Consell de Ministres, Mr. ARKIGLI, Degà del Col·legi d'Advocats de París i Edoard LEPEUX, secretari general del Partit Socialista Unitat francès.

El cèlebre pintor Picasso — del qui tant es parla aquests temps al nostre país — ha fet donació al Secretariat Internacional de la Conferència, d'un quadre de gran valor per a que, amb el fruit de la seva venda, puguin ser pagades les despeses que exigeix la celebració de la Conferència. Al mateix temps, Picasso ha dirigit un missatge a tots els artistes europeus, convidant-los a realitzar un acte semblant. Nombrosos són els que ja han contestat i, entre ells, cal esmentar l'escultor anglès Henry Moore, que ha fet donació d'un bronze.

Del 27 al 30 de gener, al Paraninf de la Universitat de Montevideo s'ha celebrat la II Conferència Latinoamericana per l'Amnistia a Espanya i Portugal. Més de 500 delegats de les diferents repúbliques sudamericanes han participat en ella. En un pròxim número donarem els resultats de la gran reunió. Podem dir, des d'ara, però, que després de la Conferència de Sao Paulo (celebrada a començaments de l'any passat) aquest és un nou exponent dels profunds sentiments de solidaritat amb els presos espanyols que animen els pobles de Latinoamèrica.

En una recent declaració sobre el Decret del 21 de setembre, la Federació Sindical Mundial (F.S.M.), «crida tots els sindicats sense distinció d'afiliació, tots els demòcrates, a unir llurs esforços per a reclamar la derogació d'aquest decret criminal dirigit a ofegar en sang la lluita del poble i dels treballadors espanyols, i a exigir l'amnistia per als treballadors i patriotes empresonats i exiliats».

També la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures (CIOSL) i la Confederació Internacional de Sindicats Cristians (CISC), han firmat una declaració conjunta denunciant el règim de terror de la dictadura franquista i condemnant aquesta vigorosament.

Durant el més de novembre, una delegació internacional composta per 5 advocats de diferents països, va visitar el nostre país. Malgrat els obstacles que el govern els va posar per acomplir llur mis-

sió d'informació, la delegació va recollir dades i testimonis de gran valor. En tornar a llurs països respectius, els 5 juristes han pogut fer una important tasca denunciant la repressió franquista, el Decret del 21 de setembre, el fet vergonyós que a les presons franquistes hi hagi presos polítics tancats des de fa 10, 15 i 20 anys, i el funcionament de Tribunals Militars per a condemnar els espanyols per delictes d'opinió.

Aquest és el camí: mobilitzar cada dia noves forces, unificar energies i acostar, amb l'acció de tots, el dia que la dictadura haurà de cedir a l'exigència del nostre poble, a l'exigència del millor i més progressiu de la humanitat.

TRIBUNA DEL PARTIT

La formació de grups de joves comunistes

Les idees del Socialisme que deslliuren l'home de l'explotació capitalista i porten la humanitat vers una nova societat on les portes del saber i la cultura estan obertes de bat a bat per a tothom, on es viu amb pau i felicitat — com ho mostra l'exemple grandios de la Unió Soviètica — tenen una gran influència entre la joventut de Catalunya.

A més la joventut catalana està posseïda d'un gran esperit rebel i pren part activament a les lluites del poble contra la dictadura del general Franco. Es deu del PSU treballar amb la joventut, ajudar-la a unir-se i organitzar-se per a que lluiti per les seves reivindicacions i interessos, perquè pugui fer realitat les seves il·lusions.

Per acomplir aquesta gran tasca el Partit ha d'obrir audaçment les seves portes i, en guanyar el millor de la joventut per les idees del marxisme-leninisme, orientar-se a la creació de nombrosos grups de joves comunistes amb les formes més àmplies i flexibles.

Aquests grups han d'organitzar-se dintre de les agrupacions legals de masses tals com els clubs i penyes esportives, societats culturals i folklòriques, a les empreses de gran concentració obrera, a la universitat, instituts, escoles professionals i altres agrupament on la base activa és, principalment, la nova generació.

Existeixen grans possibilitats per a crear una xarxa de grups de joves comunistes que, lligats als comitès del Partit, actuïn dintre de les esmentades organitzacions i que, en defensar els interessos materials dels joves, siguin un auxiliar magnífic pel treball del Partit entre la joventut i el poble en general.

Els comitès del Partit a les grans empreses haurien d'examinar com crear els grups de joves comunistes entre els centenars de joves obrers i els joves de les escoles d'aprenentatge, uns i altres ignominiosament explotats pels patrons. Aqueixes possibilitats existeixen en moltíssims llocs de treball.

L'organització de grups de joves comunistes entre la joventut treballadora en general es de gran importància car, conjuntament amb la seva participació en la lluita per les reivindicacions en el seu lloc de treball, es el conducte viu i dinàmic que porta els problemes de la lluita contra la dictadura franquista a les penyes, clubs i organitzacions culturals i recreatives de la seva barriada.

En els pobles existeixen les condicions per organitzar grups de joves comunistes pagesos dintre de les seccions juvenils que existeixen o poden crear-se a les germandats o sindicats; a les cooperatives, clubs de futbol o en els cafés on la joventut pagesa té costum d'aplegar-se.

El Partit té posicions importants entre la joventut universitària. Les magnífiques experiències assolides mostren el camí per consolidar i millorar la influència de les idees del marxisme-leninisme entre els universitaris i guanyar per l'organització del Partit els més avençats i progressius.

La situació econòmica i la classe obrera

Per Gaspar ARIBAU

GAIREBE al mateix temps que Franco anunciava en el seu discurs de Fi d'Any que «el pla d'estabilització havia donat els resultats esperats», el Consell d'Economia Nacional ens donava a conèixer les xifres de la renda nacional, que resumeixen la situació econòmica en 1960. No obstant i les manipulacions que han fet amb les xifres, els és impossible d'ocultar :

Prmer : que la renda nacional en 1960, comparant les xifres d'avang, ha baixat en un 7,5 per 100 en relació a 1959, mentre que el promig d'augment en 1954-59 havia estat d'un 6,2 per 100. La reducció de la renda no ha estat deguda únicament a les males collites, com es us retén de ter-nos creure, sinó també a l'escens de la producció industrial.

Segon : que els problemes fonamentals que l'economia espanyola tenia plantejats en posar-se en pràctica el pla d'estabilització no solament no han estat resolts sinó que han estat agravats. Mentre la renda nacional en els països socialistes ha pujat enormement en 1960 i, en cert grau, també la dels països capitalistes, a Espanya ha baixat. D'aquesta manera, l'economia espanyola ha fet un veritable salt endarrera i el nostre retard econòmic ha estat accentuat.

Tercer : que en la distribució de la renda, els grans capitalistes han augmentat la seva part, mentre que la part de la classe obrera ha baixat. Com a resultat del pla d'estabilització ha estat reduït el nivell de vida de les masses treballadores. Ha baixat el salari real degut a la supressió d'hores extraordinàries i primes i a la pèrdua del poder de compra de la moneda. Al mateix temps — i sota la capa de «l'augment de productivitat» — s'ha intensificat el ritme de treball i, per tant, l'explotació de la classe obrera. En la producció de filats de cotó, la intensificació ha estat d'un 22,75 per 100 entre el promig de 1956 i el promig del primer trimestre de 1960. En els teixits especials la intensificació ha estat d'un 23,7 per 100.

El descens del nivell de vida obliga les masses populars a reduir el consum, fins i tot d'articles alimenticis. Segons el «Servicio Comercial Textil de la Industria Algodonera», el consum de cotó per habitant-any (que ja era un dels més baixos d'Europa) ha passat de 3,55 quilos en 1958 a 2,94 quilos en 1960. Això significa una disminució de 610 grs. per habitant-any, és a dir, un 17,2 per 100.

De tot això se'n dedueix clarament que la dictadura franquista ha fet caure fonamentalment damunt de la classe obrera les conseqüències del pla d'estabilització. I l'experiència ensenya que si la classe obrera no oposa una ferma resistència, la situació dels treballadors empitjora i la dels grans capitalistes és cada dia millor. I això tant si la producció augmenta com si disminueix.

El creixement constant dels beneficis de les grans empreses es basa en que, mentre pugen els preus, els salaris es mantenen a un nivell baixíssim. Per això seria il·lusori esperar que el govern o les empreses augmentin els salaris; el que volen és el contrari: mantenir-los bloquejats a un nivell baix. **Els augments de salaris només es podran obtenir per mitjà**

d'una lluita decidida i tenaç. I es poden obtenir sense que els preus pugin : es tracta d'obligar les empreses monopolistes a que redueixin els seus exorbitants beneficis.

En l'evolució de la situació econòmica van maaurant les condicions per a que la classe obrera pugui passar a una ofensiva victoriosa per a un augment de salaris. Però, per a això, és indispensable d'organitzar coordinar i cohesionar la lluita dels obrers. Els òrgans més aptes per orientar-la i dirigir-la són els comitès unitaris d'oposició sindical creats entorn dels enllaços sindicals o vocals de Jurats d'Empresa que comptin amb la confiança dels obrers. (I si en una determinada empresa els enllaços o Jurats no són de la confiança dels obrers, el comitè unitari s ha de constituir sense ells)

Sense aquests òrgans serà molt difícil que els obrers puguin defensar-se de les arbitrietats dels patrons i fer triomfar les seves justes reivindicacions.

L'acció d'aquest comitès unitaris d'oposició sindical ha de servir per a plantejar la lluita en el terreny legal, presentant les reclamacions a les empreses i sindicats. Per a que aquesta lluita sigui efectiva cal que els obrers ajudin i recolzin els comitès d'una manera massiva, firmant les reclamacions escrites, assistint en massa a la seva entrega a les autoritats sindicals i patrons. Al mateix temps, cal reforçar l'acció amb la lluita extralegal, és a dir, amb aturs parcials de temps limitat, amb el descens de la producció mitjançant treball lent i, si tot això és insuficient, declarant la vaga. En l'organització i orientació d'aquesta acció extralegal, els comitès unitaris han de jugar també un gran paper.

Tots els treballadors han de tenir present que l'únic camí per a millorar la seva situació material és el de la lluita per l'augment de salaris, lluita que ha de plantejar-se juntament amb les altres reivindicacions de caràcter econòmic i polític.

EL CARDENAL PRIMAT I EL MINISTRE

Un dels aspectes més importants de l'evolució política dels darrers mesos ha estat la consolidació d'una forta oposició catòlica al règim. Aquest moviment, que s'ha manifestat oficialment en els òrgans de premsa de les HOAC i en el Congrés de les JOC, i per vies de publicitat no oficial en els documents dels sacerdots bascos i en fulls més o menys clandestins, preocupa seriosament les altes jerarquies de l'Església que encara avui persisteixen en recolzar la dictadura.

N'és una bona prova la carta que Plà i Deniel, Cardenal Primat d'Espanya, ha dirigit al ministre Solís. Plà i Deniel, defensant el dret de les HOAC a ser reconegudes oficialment pel Govern, contra el criteri de Solís, diu : «**Les actuals relacions de l'Estat amb les Germandats Obreres d'Acció Catòlica (HOAC) són sumament perilloses. Exemples molt recents de conflictes entre l'Església i l'Estat en algunes nacions, amb greus repercussions posteriors, àdhuc en l'ordre civil, han començat per conflictes entre el govern i les**

EL "SANTA MARIA" I LA LLUITA ANTIFRANQUISTA

La presa del «Santa María» pel grup d'antisalazaristes i antifranquistes dirigit pel capità Galvao ha ocupat durant molts dies les primeres pàgines dels diaris de tot el món. L'opinió mundial ha seguit punt per punt les peripècies del fet i ha conegut les veritables dimensions del règim de Salazar — i, per retruc, del de Franco —.

Acabada ja l'aventura i tenint en compte el que en ella hi ha hagut de maniobra per part dels americans, creiem que se'n poden treure dues conclusions bàsiques :

La primera és que la presa del « Santa María » ha servit per a demostrar l'odi universal que inspiren les dictadures de Franco i Salazar. Ni una sola veu no s'ha aixecat en llur defensa. La premsa dels països capitalistes no ha amagat pas la seva simpatia pel grup de Galvao i l'actitud mateixa dels governs capitalistes ha esta una prova evident que **Franco i Salazar estan totalment aïllats** i que si hi hagués una acció de masses general contra ambdues dictadures difícilment podrien aquestes comptar amb una ajuda internacional.

La segona conclusió és que, malgrat la gran força propagandística d'accions com la del « Santa María », els fets espectaculars no resolen res de per si mateixos sinó estan lligats a una veritable mobilització de les masses. Es cert que accions com aquesta debiliten ambdues dictadures i ajuden les masses a prendre consciència de la possibilitat d'anar a una lluita oberta contra elles. En aquest sentit, les accions espectaculars són convenients. Però no són decisives. **El decisiu, el fonamental, és la mobilització i l'organització de les masses.** Això és el que cal fer, sense deixar-se emportar per un afany de realitzar només accions espectaculars, però sense menysprear tampoc el valor d'aquestes.

associacions d'Acció Catòlica», i més endavant recomana a Solís que «sigui realista i veurà clar que no es pot procedir a Espanya en 1960 com en 1940».

Plà i Deniel que fa vint-i-cinc anys va beneir l'aixecament franquista com a **Cruzada**, que durant tot aquest temps ha personificat el recolzament de l'Església a la dictadura, es veu obligat ara a cantar una altra cançó: la cançó que imposen les circumstàncies d'avui. Molts catòlics i una part del mateix clergat es neguen a acceptar que l'Església segueixi compartint les responsabilitats del franquisme. Davant d'aquesta situació, les jerarquies inicien un viratge per salvar el que pugui salvar-se i «aconsellen» canvis al govern.

La lliçó que cal treure'n és aquesta: La descomposició de la dictadura ha arribat al punt que els seus amics més incondicionals es veuen obligats a oposar-se als ministres. I és que aquesta amistat no arriba a tant com a voler-se suïcidat amb el franquisme.

LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA CATALANA

La lluita de la classe obrera contra les conseqüències del Pla d'Estabilització i contra la dictadura augmenta cada dia, les accions parcials s'intensifiquen, s'enforteix l'organització dels treballadors i es preparen les condicions per anar, el més aviat possible, a una gran acció general contra la dictadura: la vaga nacional pacífica.

Heus aquí alguns exemples:

A LA MAQUINISTA TERRESTRE I MARITIMA: El diilluns 15 de gener els obrers de la fàbrica de Sant Andreu van trobar els locals de treball sense calefacció. Immediatament va començar la protesta, dirigida pels ex aprenents, obrers de 18 a 25 anys: tots els treballadors van parar la feina durant una hora i mitja, fins que es va posar en marxa la calefacció. L'empresa va sancionar tots els obrers de les seccions de Maquinària, Ajustament i Muntatge i Verificació amb la pèrdua del temps no treballat més un dia de feina sense cobrar. La indignació obrera va ser molt gran i novament els obrers joves van passar a l'acció fent una vaga de mitja hora com a protesta.

A LA BATLLÓ S.A.: Els obrers van acordar unànimement d'anar a la vaga si no els era pagada la prima de Nadal que tardava més del compte. L'empresa es va espantar i abans que els obrers possessin en pràctica la seva decisió els va pagar la prima. El mateix va passar a una fàbrica de menys importància.

A CAN GIRONA: Fa poc es va incendiar un motor del taller de laminats, deixant una secció sense treball. La direcció va comunicar als obrers de la secció afectada que es veia obligada a passar-los tots al «quarto de les rates» (nom amb que es coneguda pels obrers una secció on van a parar els que estan a punt de ser acomiadats). Sabent, per experiència, el que això significava, els obrers es van negar unànimement a acceptar-ho. L'empresa, davant d'una actitud tan ferma, va haver de recular i donar als obrers vacances anticipades, fins que el motor estès arreglat.

A LA SEAT: Des de fa molts anys, la vigília de Reis el personal treballa dues hores extraordinàries. Aquest any la Direcció va comunicar que només s'en faria una. Això va provocar una gran agitació entre tots els obrers i empleats de la fàbrica. Després de discutir la millor forma de reaccionar, van decidir treballar l'hora extraordinària a ritme lent.

A L'ESPANYA INDUSTRIAL: Fa poc temps la Direcció va fer posar unes màquines de doble marxa i volgué obligar les filadores a treballar a marxa ràpida. Les treballadores van protestar, exigint que si se les obligava a treballar a marxa ràpida vollien portar només una màquina. Per a

retorçar la seva protesta, el 14 de gener van anar totes a la vaga. El Director va haver d'acceptar, finalment, que treballassin a marxa lenta.

A la mateixa fàbrica, els peons s'han negat a carregar camions per a l'exportació sinó cobren el mateix que els carregadors portuguesos.

A UNA EMPRESA DE LA CONSTRUCCIÓ: Els obrers — que cobraven segons els metre cubs treballats — es van donar compte que la direcció els estafava donant per treballats un nombre de metres cubs inferior al real. Els obrers dels quatre equips es van reunir, van nomenar una comissió i la van encarregar d'anar a trobar la Direcció i plantejar que sinó se'ls pagava d'acord amb l'efectivament treballat anirien a la vaga. La Direcció va fer marxa enrera i va acceptar de nomenar un tècnic que s'encarregués de verificar el nombre exacte de metres cubs treballats.

A LA HUARTE I CIA, DE SABADELL: En aquesta empresa els obrers, fent hores extraordinàries, arribaven a guanyar 100 ptes. diàries. En arribar la crisi el proprie-

taí de la bòbila els va voler reduir al jornal base, és a dir, unes 33 ptes. diàries. Els obrers es van unir i van reclamar un mínim de 400 ptes. setmanals. En negar-s'hi el propietari els obrers van decidir plegar en massa. L'empresa ha hagut de tancar per manca de personal.

Heus aquí un breu resum de les accions de la classe obrera catalana en els darrers mesos. Totes elles demostren un gran augment de la combativitat dels treballadors. El que cal, ara, és treure'n les degudes conclusions, enfortir els punts febles i insistir en els forts. El principi fonamental que ha de guiar els treballadors en les accions ha de ser el de la unitat: **cal crear comissions unitàries i permanents a tot arreu**, per a que dirigeixen la lluita contra les maniobres dels patrons i jerarquies sindicals. Amb el grau de combativitat actual de la classe obrera, les comissions unitàries han de ser l'arma decisiva per a la victòria dels treballadors en la lluita per un augment de salaris i la liquidació de la dictadura.

La lluita dels estudiants contra l'Opus Dei i contra la dictadura

El dia 23 de gener, festa de Sant Remon de Penyafort, es va celebrar a la Facultat de Dret, com cada any, el «Juicio buto». Ja és sabut que amb aquest judici se promou els estudiants tan un crítica molt aguda no sols de la Universitat i dels professors, sinó també — i molt especialment — del regim i de les seves injustícies. Una de les crítiques a aquest any anava dirigida contra l'Opus Dei. En un moment determinat, una colla d'estudiants de l'Opus va pujar a l'estrada i va atacar brutalment els actors, trencant micròfons, altaveus i vidres. La reacció dels estudiants va ser immediata; van convocar Cambra Sindical extraordinària i van decidir:

- Condemnar l'Opus Dei pels actes de violència comeses.
- Suspendre preventivament els estudiants opusdeïstes de tots els càrrecs sindicals que ocupessin.
- Demanar la formació d'expedient acadèmic i sindical contra els estudiants de l'Opus culpables de les violències.
- Recolzar aquestes peticions amb una crida a la vaga general.

La vaga va ser efectiva al 100 per 100 i es va allargar més d'una setmana, continuant després en forma de boicot total als estudiants de l'Opus.

Al mateix temps, les restants Cambres de Facultat — Ciències Econòmiques, Medicina, Ingeniers, etc. — van anar prenent posició en favor dels estudiants de Dret i en contra de l'Opus.

Durant unes setmanes, l'ambient ha estat — i encara és — extraordinàriament tens. A la Universitat de Barcelona hi ha una veritable guerra de fulles, manifestos i declaracions. Els professors es reuneixen constantment i es divideixen en partidaris de sancions efectives contra l'Opus i en partidaris de la contemporalització. D'altres Universitats — Valladolid, València, Saragossa, Madrid, etc — han arribat notícies de lluites contra l'Opus.

D'aquestes magnífiques lluites dels estudiants se'n poden treure ja algunes conclusions:

1) Els estudiants han demostrat un gran esperit de lluita i una idea molt clara de la dimensió política del combat: enfront d'una agressió violenta i minoritària dels opusdeïstes han reaccionat mobilitzant no

un grup d'estudiants sinó tots els estudiants, proclamant la vaga d'una manera legal i obligant els professors a prendre una posició definida.

2) La unitat dels estudiants ha estat total. Des dels estudiants comunis als catòlics tots han coincidit en una mateixa actitud condemnatòria de l'Opus i han lluitat units contra aquest.

3) La condemna de l'Opus ha estat feta no en tant que institució religiosa sinó en tant que força política lligada a la dictadura franquista. La lluita contra l'Opus ha estat, doncs, una lluita directíssima i conscient contra el règim.

Tot això demostra la possibilitat real d'unir els esforços de tots en un mateix combat contra la dictadura franquista. Demuestra també el total aïllament de les forces en que es recolza Franco. La lluita dels estudiants està plena d'ensenyaments i és un magnífic anunci de les grans lluites que mobilitzaran aviat tot el poble espanyol en una lluita decisiva contra Franco i les camarilles que l'aguanten.

(ve de la primera pàgina)

ció dels principis revolucionaris internacionalistes del marxisme-leninisme del P. C.U.S. són una font d'inspiració i estímul per a tots els partits comunistes. La gran experiència adquirida en la construcció del socialisme i en la marxa vers el comunisme, les aportacions teòriques i pràctiques fetes pel P.C.U.S. han contribuït poderosament a l'avanc del moviment comunista mundial. El seu paper d'avantguarda ha estat confirmat per la seva valuosa contribució a la Conferència.

En tant que comunistes catalans, els militants del P.S.U. de Catalunya ens congratulem de l'activa participació que va tenir a la Conferència la delegació del Partit Comunista d'Espanya, en representació de tots els comunistes espanyols. Els dos documents elaborats per la Conferència mereixen un profund i seriós estudi de totes les organitzacions del Partit, per a posar en pràctica llurs ensenyaments en la lluita per enderrocar la dictadura i restablir les llibertats democràtiques a tot Espanya. Això farà possible que Catalunya recobri les llibertats nacionals i marxi per la via del progrés social.

LA REPRESSIÓ

El dia 13 de gener tingué lloc a Barcelona un Consell de Guerra contra Ramon Rius i Jordi Roca, de Sabadell. Eren acusats d'«activitats subversives» i de fer propaganda contra el règim franquista. Han estat condemnats a 3 i 2 anys de presó, respectivament.

LA LLUITA CONTRA LA REPRESSIÓ

El dia 29 de gener van ser repartides a Sabadell 5.000 octavilles demanant l'amnistia per als presos i exiliats polítics espanyols.

També de Sabadell han estat dirigides cartes al govern demanant la derogació del Decret terrorista del 21 de setembre. Aquestes cartes han estat signades, de moment, per més de 500 persones.